14/04/2022

Μαρωνείας Παντελεήμων: Η ψυχολογία των μεταπτώσεων χαρακτηρίζει λαούς και άτομα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Το μήνυμα της Κυριακής των Βαΐων εξέδωσε ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων με τίτλο «Η ψυχολογία των μεταπτώσεων», στο οποίο μεταξύ άλλων τονίζει ότι «τραγικές μεταπτώσεις ταλαιπωρούν την ψυχή μας και σε πολλές φάσεις της προσωπικής μας θρησκευτικής ζωής».

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε όλο το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Σαν πελώρια κύματα τα πλήθη της Ιερουσαλήμ τρέχουν να υποδεχθούν το Μεσσία. «Ωσαννά! ωσαννά!», ξεσπούν ουρανομήκεις οι ζητωκραυγές. Δόξα και τιμή στον Σωτήρα που φθάνει. «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Ο Χριστός όμως γνωρίζει πόσο θολές είναι οι πηγές του ενθουσιασμού του όχλου, πόσο

επιφανειακά τα αισθήματά του.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν υπογράμμισαν με αφάνταστη τραγικότητα την αλλοπρόσαλλη και εγωπαθή ψυχολογία τους. Όταν είδαν ότι τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπως περίμεναν, ότι ο Ιησούς δεν ανακηρύχθηκε βασιλιάς, ο ενθουσιασμός τους μεταβλήθηκε σε αποκαρδίωση και περιφρόνηση.

Οι πολλοί τον εγκατέλειψαν, αρκετοί δε δίστασαν να σμίξουν τις φωνές τους με τους φανατικούς εχθρούς Του μπροστά στον Πιλάτο: «Άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν». Αυτή η ψυχολογία των μεταπτώσεων δεν υπήρξε αποκλειστικότητα των Εβραίων. Χαρακτηρίζει λαούς και άτομα. Τραγικές μεταπτώσεις ταλαιπωρούν την ψυχή μας και σε πολλές φάσεις της προσωπικής μας θρησκευτικής ζωής.

Όταν από τη μια μεριά ευλογούμε τον Θεό και έπειτα πάνω στην εργασία μας, καταπατούμε τον νόμο Του, δεν βαδίζουμε στα ίχνη του ιουδαϊκού όχλου;

Όταν σήμερα οικογενειακώς υμνούμε την αγάπη Του και αργότερα, πάνω στα θέματα της περιουσίας, της ρυθμίσεως των διαφόρων οικογενειακών ζητημάτων, αφήνουμε να μας κατευθύνουν οι εχθροί Του —το πείσμα και το μίσος — δεν κάνουμε το ίδιο;

Όταν αυτή την εβδομάδα προσκυνούμε τον Σταυρό και τα Πάθη του, και τις άλλες ρίχνουμε στον βόρβορο την ψυχή μας, που την έπλυνε με το τίμιο Αίμα Του, δεν παρουσιάζουμε ανάλογη φρικτή εικόνα μεταπτώσεων;

Όταν σήμερα υψώνουμε ικετευτικά τα βλέμματά μας στον Νυμφίο, και αργότερα τα εκτοξεύουμε γεμάτα φλόγες οργής εναντίον των αδελφών μας, που είναι αδελφοί του Χριστού, μέλη του μυστικού Σώματός Του, δεν κάνουμε κατ’ ουσίαν κάτι παρόμοιο;

Όταν από τη μία μεριά το χέρι μας κρατά πανηγυρικά τα βάγια ή τη λαμπάδα της Αναστάσεως, και κατόπιν στην καθημερινή βιοπάλη παίρνει το ψεύτικο μέτρο, τον παράνομο τόκο, την πέννα της συκοφαντίας για να μουντζουρώση την υπόληψη του άλλου, δεν μιμούμεθα ουσιαστικά την άθλια στάση των εβραίικών μαζών;

Ή μήπως νομίζουμε αδελφοί, ότι περισσότερο στοίχισαν στον Κύριο η οχλοβοή του μίσους μπροστά στο πραιτώριο, από τη φοβερή βοή των παθών, που ζητούν τη θανάτωσή Του στον χώρο της καρδίας μας;

Ας μιμηθούμε αδελφοί τον ευγνώμονα ληστή που άνοιξε τον παράδεισο, βάζοντας ως κλειδί του το «Μνήσθητί μου Κύριε».